

Bratia a sestry,

veríme v Ježiša Krista. Je to pre nás to najvzácnejšie, čo môžeme tu na zemi mať. Hlboko sa nás dotklo to, čo pre svet Ježiš Kristus vykonal. Viera poznačila naše životy a veríme, že Ježiš nám odpúšťa hriechy. Keď z tejto zeme navždy odídeme, On nás vzkriesi. Keď skrze Ježiša prijímame toľko veľa – radosť, pokoj, večnú nádej na každý deň – čudujeme sa, prečo mnohí Krista odmietajú. Prečo sa jedinečný príbeh lásky, pokory a obety nedotýka srdc všetkých, ktorí ho počuli?!

Ani mnohí Ježišovi súčasníci, ktorí boli očitými svedkami Ježišových mocných činov, v Neho neuverili. Evanjelista Ján za tým vidí naplnenie Izaiášovho proroctva. To proroctvo hovorí o tom, že tí ľudia neuverili, pretože to spôsobil Hospodin – zatvrdil im srdce. To isté sa udialo aj s faraónom, keď za ním prišiel Mojžiš so žiadosťou, aby prepustil jeho národ. Boh vtedy faraónovi zatvrdil srdce a nasledovalo 10 egyptských rán. Tu sa dostávame k biblickému učeniu o Božej všemohúcnosti. Boh je zvrchovaný vládca a môže urobiť čokoľvek. Mnohí toto učenie napádali a bránili sa proti nemu, pretože im z toho vyplývalo, že nezáleží na tom, čo urobí človek. Človek je len takou bábkou a Boh ťahá za nitky. Je to neporozumenie tomu, čo sa myslí pod Božou všemohúcnosťou.

Keď hovoríme o Bohu, používame tzv. absolútne atribúty. Hovoríme o Bohu, že je všemohúci, vševediaci, všadeprítomný, nekonečný, večný, atď. Zároveň sú to všetko vlastnosti, ktoré sú nám cudzie. Nemáme s nimi žiadnu skúsenosť. Všetko s čím sa stretávame nesie presne opačné atribúty. Tým je jasne poukazané na to, že Boh nie je človek a nie je ani výplod ľudskej fantázie. Boh je Stvoriteľ. Medzi človekom a Bohom je priepasť, ktorú však preklenul Ježiš Kristus.

Ježiš je sprostredkovateľom Božieho spasenia. Keď o Bohu vyznávame, že je všemohúci, musí to logicky platiť stále a vždy. Vnímame teda Jeho konanie aj za tým, či sa človek obráti a uverí alebo naopak, či si svoje srdce zatvrdí a neuverí. Izaiáš nechcel opísať Boha ako niekoho, kto človeka ovláda a človek je potom nesvojprávny, ale poukazuje na Božiu slávu. Keď veríme, ďakujeme Bohu! Chváľme Boha, že sme smeli uveriť v Ježiša Krista, pretože to nie je naša zásluha, ale Božia! Človek verí nie preto, že by chcel alebo že by si to bol vydobyl, ale preto, že ho k viere privádza Duch Svätý.

Božia vôľa je, aby všetci ľudia boli zachránení. Pán Ježiš to hovorí v závere dnešného textu: *Lebo ja som nehovoril sám zo seba, ale sám Otec, ktorý ma poslal, mi prikázal, čo povedať a čo hovoriť, a viem, že Jeho prikázanie je večný život.* (49 a 50. v.) Ježiš oznámil Božie slovo, ktoré má viesť človeka k životu večnému. To je Božia vôľa! Nie je to smrť a zatratenie, ale život večný pre každého. *Náš Boh a Spasiteľ chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu.* (1 Tim 2, 4) No napriek tomu sú mnohí, ktorí Božie slovo počuli, ale neprijali ho, pohrdli ním a nekonali podľa neho. Pán Ježiš hovorí, že tých, ktorí Jeho slovo odmietajú, nesúdi. Sudcom sa paradoxne stáva slovo záchrany, ktoré však človek odmietol. Je to ako keď sa človek, ktorý nevie plávať, ocitne

uprostred mora . Keby aj plávať vedel, zomrel by od vysilenia, kým by doplával k pevnine. Len si to predstavme. Sám človek uprostred šireho mora a zrazu sa odniekadiaľ zjaví člň a tomu človeku je hodené záchrané koleso, ale ten človek to koleso odmietne. Potom mu z lode podajú ruku a on na tú ruku napľuje. V reálnom živote nemysliteľné, a predsa je to presne to isté, čo robia ľudia, ktorí počúvajú Božie slovo, ale nič to pre nich neznamená. Boh nám dáva záchranu skrze Ježiša Krista a budeme zachránení, len ak ju prijmem.

Ježiš je svetlo v tme. Svet je prirovnaný k tme a Ježiš k svetlu. Môžeme sa zamyslieť nad tým, prečo je svet tmou? Čo je tou tmou? Môžu to byť naše predstavy alebo aj to, čo je na svete cenené – popularita, moc, sláva, bohatstvo, kariéra. Uvedené príklady nemusia byť sami o sebe zlé, ale zlými sa stávajú vtedy, keď sú položené na prvé miesto, keď zatieňujú to, čo má byť najvyššie, a to evanjelium a hlavne Toho, o kom evanjelium hovorí. Ježiš prišiel do tej našej tmy a je svetlom, ktoré nás v tme vedie.

Ďalej sme počuli, že niektorí v Ježiša uverili, ale držali to v tajnosti. Báli sa, že prídu o to, čo majú a evanjelista to hodnotí týmito slovami: *ľudskú slávu milovali totiž väčšmi ako slávu Božiu.* (43. v.) S takýmto niečím sa nestretávame iba v dobe Ježiša Krista. Anonymné kresťanstvo je populárne aj dnes. Niečo v zmysle, že verím, ale je to moja osobná vec. Nepotrebujem chodiť do kostola alebo nejakým iným spôsobom prezentovať svoju vieru. Žiaľ takto ponímané kresťanstvo je síce možné, ale v Biblii nie je hodnotené kladne. Nikde v Novom zákone nenachádzame individuálne kresťanstvo. Je pravda, že každý musí uveriť sám za seba. Potiaľ je viera osobnou súkromnou záležitosťou, ale nedá sa veriť v Ježiša a zároveň sa nezaujímať o iných. Biblia nás vyzýva, aby medzi veriacimi bola láska a solidarita, ďalej aby sme si navzájom odpúšťali, aby sme spoločne chválili Boha piesňami, aby sme navštevovali chorých a starali sa o núdzných, aby sme sa napomínali Božím slovom. Všetko sú to nariadenia, ktoré je možné zrealizovať iba v spoločenstve s inými.

Bratia a sestry, veríme v Ježiša Krista. Len skrze Ježiša prijímame život večný. Ježiš je svetlo od Boha, ktoré nás vedie vo svete tmy. Ježiš nám prináša spasenie. Radujme sa z Božieho spasenia a chváľme Boha. Amen.

Vypočujme si slová povzbudení, ako sú napísané v 2. liste Korinským v 4. k.:

„Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnosti zažiarí svetlo! - zažiaril v našich srdciach, aby svietilo poznanie slávy Božej v tvári Kristovej.“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia, dar a účasť Ducha Svätého nech je a zostáva s nami všetkými odteraz až naveky. Amen.